Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
A. COLLINS
представено на 19 май 2022 година [1]

Дело C-635/20 P

Европейска комисия
срещу
Италианска република,

Кралство Испания

„Обжалване — Езиков режим — Обявление за конкурси на общо основание за назначаване на разследващи служители и ръководители на екипи — Езикови познания — Ограничаване на избора на втория език за конкурсите до английски, немски или френски — Регламент № 1 — Правилник за длъжностните лица — Дискриминация, основана на езика — Обосноваване — Интерес на службата — Необходимост новоназначените служители да бъдат незабавно оперативни“

I. Въведение

1. Езикът е важна част от културната и политическата идентичност на гражданите на Съюза и както Договорът за Европейския съюз, така и Хартата на основните права прогласяват зачитането на езиковото многообразие на Съюза [2]. Това зачитане се подкрепя с посочването на всичките 24 официални езика на Съюза като работни езици на неговите институции [3].

2. Езиците улесняват комуникацията между хората, като по този начин им дават възможност да работят заедно. Тъй като едновременното използване на всичките 24 официални езика при настоящите обстоятелства би засегнало сериозно тази комуникация и това сътрудничество, разбираемо е, че институциите на Съюза се стремят да наемат длъжностни лица, които имат познания на работно ниво поне по един оперативен език в допълнение към майчиния им език. Съществува дълъг списък от езици, за които би могло да се каже, че в различни моменти от европейската история са притежавали статута на оперативен език в целия континент или в големи части от него. Даден език може да се

[1] Език на оригиналния: английски.

[2] Член 3 ДЕС и член 22 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Трябва да се вземат предвид и близо 60-те регионални и малцинствени езика, които се говорят на територията на Съюза.

[3] Член 1 от Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 година за определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност (ОВ 17, 1958 г., стр. 385; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 3), изменен с Регламент (ЕС) № 517/2013 на Съвета от 13 май 2013 г. (ОВ L 158, 2013 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Регламент № 1/58“).

ползва със статута на оперативен език в определен политически и икономически контекст, който обикновено не е с неограничена продължителност; безспорно е обаче, че възприемането на даден език като оперативен укрепва неговия статут.

3. След като Европейският съюз поставя всички свои официални езици на равна основа, а определянето на даден език като оперативен за дадена цел представлява безспорно предимство за кандидатите, които владеят този език, подобен избор трябва да бъде обоснован с обективни и разумни съображения. В практиката на Съда се приема, че нуждите на службата предоставят такава обосновка при спазване на две изисквания. Така обосновката трябва да се отнася до служебните задължения, които назначените лица ще трябва да изпълняват. Доказателствата, изтъкнати за обосноваване на предвиждането ограничение, трябва да бъдат достоверни, надеждни и непротиворечиви [4].

4. В настоящия случай Европейската комисия иска отмяна на решение от 9 септември 2020 г., Испания и Италия/Комисия (T-401/16, непубликувано, EU:T:2020:409, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд отменя обявление за конкурси на общо основание за назначаване на администратори. С EPSO/AD/323/16 се набират „Разследващи служители (степен AD 7) за следните профили: 1 — Разследващи служители: разходи на ЕС, борба с корупцията — 2 — Разследващи служители: митници и търговия, тютюневи изделия и фалшифицирани стоки“. С EPSO/AD/324/16 се набират „Разследващи служители (степен AD 9): ръководители на екипи [5]“. В спорното обявление на EPSO [6] в настоящия случай се уточнява, че кандидатите трябва да отговарят на следните специфични условия за владеене на език:

– Език 1: да владеете един от 24-те официални езика на ЕС поне на ниво C1 (минимално изискване);

– Език 2: да владеете английски, немски или френски език поне на ниво B2 (минимално изискване); език 2 трябва да бъде различен от език 1 [7].

[4] Вж. например решения от 27 ноември 2012 г., Италия/Комисия (C-566/10 P, EU:C:2012:752), от 26 март 2019 г., Комисия/Италия (C-621/16 P, EU:C:2019:251), от 26 март 2019 г., Испания/Парламент (C-377/16, EU:C:2019:249), от 15 септември 2016 г., Италия/Комисия (T-353/14 и T-17/15, EU:T:2016:495), от 14 декември 2017 г., PB/Комисия (T-609/16, EU:T:2017:910), от 3 март 2021 г., Barata/Парламент (T-723/18, EU:T:2021:113), и от 9 юни 2021 г., Calhau Correia de Paiva/Комисия (T-202/17, EU:T:2021:323).

[5] EPSO/AD/323/16 и EPSO/AD/324/16, ОВ C 187 A, 2016 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното обявление на EPSO“.

[6] Член 2 от Решение 2002/620/ЕО на Европейския парламент, на Съвета, на Комисията, на Съда на Европейските общности, на Сметната палата, на Икономическия и социален комитет, на Комитета на регионите и на Европейския омбудсман от 25 юли 2002 година относно създаването на Служба за подбор на персонал на Европейските общности (ОВ L 197, 2002 г., стр. 53; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 247) прехвърля на Европейската служба за подбор на персонал (EPSO) отговорността за провеждането на конкурси на общо основание, посочени в член 30, първа алинея от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз и в приложение III към него. Съгласно член 4 от него всички обжалвания, отнасящи се до упражняването на предоставените на EPSO правомощия, се правят пред Комисията.

[7] Общата европейска референтна рамка за езиците, разработена от Съвета на Европа (Препоръка на Комитета на министрите на Съвета на Европа № R (98) 6 от 17 март 1998 г., наричана по-нататък „ОЕРР“), описва шест нива на езикови умения, от ниво A1 до ниво C2. В една от таблиците в нея се съдържа кратко описание на общите нива на познания. Ниво C1, което съответства на познанията при „свободно владеене“ на езика, е представено по следния начин: „Може да разбира широк кръг от дълги и сложни текстове, както и да долавя имплицитни идеи. Може да се изразява спонтанно и свободно, без явно затруднение при намирането на необходимите думи. Може да използва ефикасно и гъвкаво езика в своя социален, професионален или академичен живот. Може да се изказва ясно и добре структурирано по сложни теми и да владее добре средствата за организация, артикулация и свързаност на речта“. Ниво B2, което съответства на познанията при „самостоятелно владеене“ на езика, е представено по следния начин: „Може да разбира основното съдържание на конкретни или абстрактни теми в сложен текст, както и в дискусия на професионални теми по своята специалност. Може да общува в известна степен спонтанно и непринудено при разговор с носител на езика без напрежение за двете страни. Може да се изразява ясно и подробно по широк кръг от теми, да изказва мнение по актуални теми и да излага предимствата и недостатъците при различни възможности“.

5. По-нататък в спорното обявление на EPSO изрично се посочва, че за изпълнението на съответните служебни задължения е необходимо високо равнище на английски език:

„За наемане на работа чрез двата настоящи конкурса е необходимо доброто разбиране на английски език (писмено и говоримо). Английският е основният език, използван от разследващите служители, работещи в сферата на борбата с корупцията и/или финансовите престъпления в международен контекст. Доброто владеене на английски език е от съществено значение — както за изнасянето на презентации, провеждането на обсъждания и изготвянето на доклади, така и за осигуряването на ефективно сътрудничество и обмен на информация с националните органи на държавите членки и трети държави“.

6. Съгласно обжалваното съдебно решение Комисията не е доказала, че ограничаването до английски, немски или френски на избирания от кандидатите втори език е обективно обосновано и пропорционално на заложената първостепенна цел, а именно, да се назначат администратори, които да бъдат незабавно оперативни. Според това решение Комисията също така не е доказала, че съображенията относно бюджетните и оперативните ограничения, както и относно естеството на процедурата за подбор могат да обосноват ограничението на езиковия режим [8]. В жалбата си до Съда Комисията изтъква, че тежестта, която Общият съд ѝ е наложил във връзка с обосновката на ограничението на езиковия режим, е прекомерно голяма. Тя също така оспорва оценката от Общия съд на доказателствата, които Комисията е представила в подкрепа на това ограничение.

II. Правна уредба

A. Регламент № 1/58

7. С Регламент № 1/58 Съветът упражнява правомощието, предоставено му от настоящия член 342 ДФЕС, да установи правила, по-специално относно използването на езиците от и в рамките на институциите на Европейския съюз. В съответната част от действащата понастоящем редакция се предвижда:

„*Член 1*

Официалните и работните езици на институциите на Съюза са английски, български, гръцки, датски, естонски, ирландски, испански, италиански, латвийски, литовски, малтийски, немски, нидерландски, полски, португалски, румънски, словашки, словенски, унгарски, фински, френски, хърватски, чешки и шведски.

[…]

Член 6

Институциите [на Европейския съюз] могат да определят реда и условията за прилагане на този езиков режим във вътрешните с[и] правилници“.

[8] Решение от 9 септември 2020 г., Испания и Италия/Комисия (T-401/16, непубликувано, EU:T:2020:409, т. 205).

Б. Правилник за длъжностните лица

8. Доколкото може да е релевантно, член 1г от Правилника за длъжностните лица[9] предвижда:

„1. При прилагането на настоящите правила се забранява всяка дискриминация на основата на пол, раса, цвят на кожата, етнически или социален произход, генетични белези, език, религия или изповедание, политически или други убеждения, принадлежност към национално малцинство, имуществено състояние, рождение, увреждане, възраст или сексуална ориентация.

[…]

6. Като се зачитат принципът на недискриминация и принципът на пропорционалност, всяко ограничение в тяхното прилагане трябва да бъде обосновано с обективни и разумни съображения и подчинено на законосъобразни цели от общ интерес в рамките на политиката за персонала. […]“.

9. Дял III, глава 1 („Назначаване“) от Правилника за длъжностните лица включва членове 27—34. Член 27 гласи:

„Назначаването има за цел да осигури на институцията услугите на длъжностни лица със способности, ефикасност и почтеност, отговарящи на най-високите стандарти, подбрани на възможно най-широка географска основа измежду гражданите на държавите — членки на Европейския съюз. Не се запазват длъжности за граждани на определени държави членки. […]“.

10. Съгласно член 28, буква е):

„Длъжностното лице може да бъде назначено само при условие че:

[…] представи доказателства за задълбочено владеене на един от езиците на Съюза и задоволително владеене на друг от езиците на Съюза в степента, необходима за изпълнението на неговите задължения“.

11. Приложение III към Правилника за длъжностните лица е озаглавено „Конкурси“. Член 1 от него предвижда:

„1. Обявленията за конкурси се изготвят от органа по назначаването след консултации със съвместната комисия.

В обявлението се посочва[т]:

[…]

[9] Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно Правилника за длъжностните лица на Европейските общности и Условията за работа на другите служители на Общностите, и за установяване на специални мерки, временно приложими за длъжностните лица на Комисията (ОВ L 56, 1968 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 12), с измененията (наричан по-нататък „Правилникът за длъжностните лица“).

е) изискванията за владеене на език, ако има такива, предвид особения характер на длъжностите;

[…]“.

III. Факти, производство и искания на страните

12. В точки 1—15 от обжалваното съдебно решение са обобщени фактите по делото и съдържанието на спорното обявление на EPSO.

13. Комисията иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– ако Съдът прецени, че етапът на производството му позволява да реши спора — да отхвърли жалбата пред първата инстанция като неоснователна,

– да осъди Кралство Испания и Италианската република да заплатят съдебните разноски по настоящото и по първоинстанционното производство.

14. В подкрепа на исканията си Комисията изтъква три основания.

15. Първото основание се състои от три части. Първата част е свързана с грешка при прилагане на правото и грешка в мотивите в точки 157 и 181—183 от обжалваното съдебно решение.

16. С втората част се оспорва точка 133, последно изречение, точки 158 и 164, точка 167, последно изречение, както и точки 180—183, 201 и 205 от обжалваното съдебно решение. Комисията твърди, че тези точки ѝ налагат прекомерно голяма тежест както във връзка със задължението за мотивиране на съдържащото се в спорното обявление на EPSO ограничение на езиковия режим, така и във връзка с оценката на представените от нея доказателства в подкрепа на мотивите, изложени от EPSO в това обявление.

17. В третата част Комисията изтъква грешка при прилагане на правото в точки 152—155 от обжалваното съдебно решение, тъй като съдебната практика не изисквала от Комисията да посочи правнообвързващ акт във вътрешните си правила като основание за ограничение на езиковия режим.

18. С второто основание се определят шест случая, в които Общият съд се упреква, че е изопачил представените му доказателства. С третото основание за обжалване се изтъква незаконосъобразност на анализа на Общия съд относно езиците на комуникация на кандидатите.

19. Кралство Испания и Италианската република оспорват доводите на Комисията. Те искат от Съда:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

20. На 2 март 2022 г. е проведено общо съдебно заседание по настоящото дело и дело C-623/20, като в хода на това заседание са изслушани устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени писмено и устно от Съда.

21. В съответствие с искането на Съда заключението ми се ограничава до първото основание за обжалване.

IV. Анализ на първото основание

A. По първата част

22. Комисията счита, че в точка 157 от обжалваното съдебно решение е допусната грешка при прилагане на правото, тъй като в нея се заключава, че няма как без допълнителни обяснения да се презумира, че новоназначено длъжностно лице, което не владее английски, немски или френски език, няма да бъде способно веднага да започне да извършва полезна работа в институция на Съюза. Вместо това Общият съд трябвало да прецени дали ограничението на езиковия режим е обективно обосновано — в интерес на службата — от необходимостта да се назначат кандидати, които да бъдат незабавно оперативни. Комисията прави разграничение между кандидат, който е способен „веднага да започне да извършва полезна работа“, и кандидат, който е „незабавно оперативен“. Тъй като допуснатата от Общия съд грешка била от съществено значение за отхвърлянето от този съд на доказателствата относно връзката между използването на въпросните три езика от колегиума на членовете на Комисията и работата на службите на Комисията, обжалваното съдебно решение трябвало да се отмени.

23. Точка 157 от обжалваното съдебно решение гласи:

„По-конкретно, от тези документи — нито a fortiori от другите материали по настоящите дела — не следва, че съществува задължително връзка между процедурите по вземане на решение на Комисията, по-специално протичащите в колегиума на нейните членове, и функциите, които издържалите спорния конкурс кандидати се очаква да изпълняват, а именно на разследващи служители и ръководители на екипи от разследващи служители, както са описани в точка 113 по-горе. Всъщност, дори да се предположи, че членовете на определена институция използват изключително един или няколко езика при разискванията си, няма как без допълнителни обяснения да се презумира, че новоназначено длъжностно лице, което не владее нито един от тези езици, няма да бъде способно веднага да започне да извършва полезна работа във въпросната институция (решение от 15 септември 2016 г., Италия/Комисия, T-353/14 и T-17/15, непубликувано, EU:T:2016:495, т. 121 и 122). Това в още по-голяма степен се отнася за настоящите дела, по които се разглеждат доста специфични функции, които a priori нямат никаква тясна връзка с работите на колегиума на членовете на Комисията“.

24. Ще отбележа, първо, че съгласно член 1г, параграф 6, първо изречение от Правилника за длъжностните лица всяко ограничение в прилагането на принципа на недопускане на дискриминация трябва да бъде обосновано с обективни и разумни съображения и подчинено на законосъобразни цели от общ интерес в рамките на политиката за персонала. Второ, съгласно постоянната практика на Съда основано на езика различно третиране като произтичащото от ограничението на езиковия режим може да бъде допуснато само ако е обективно обосновано и пропорционално на реалните нужди на

службата [10]. В точки 71 и 72 от обжалваното съдебно решение се излага това съображение и се цитират точки 89—90 от решение Комисия/Италия [11], които на свой ред препращат към точка 88 от решение Италия/Комисия [12].

25. За да се прецени дали различното третиране е обективно обосновано и пропорционално на реалните нужди на службата, следва най-напред да се установят тези нужди. В настоящия случай точка 1.3 от Общите правила, уреждащи конкурсите на общо основание, публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз* от 27 февруари 2015 г. [13], гласи:

„В зависимост от съответния конкурс трябва да докажете владеенето на официални езици на ЕС […]. По правило е необходимо задълбочено владеене (ниво C1 от [ОЕРР]) на един официален език на ЕС и задоволително владеене (ниво B2 от [ОЕРР]) на друг официален език на ЕС, но в обявлението за конкурса може да са посочени по-строги изисквания (такъв е случаят по-специално при лингвистичните профили). Освен ако в обявлението за конкурса не е посочено друго, изборът на втори език обикновено се свежда до английски, немски или френски език […].

[…]

Съгласно дългогодишната практика в институциите на ЕС езиците, използвани за вътрешна комуникация, са основно английски, немски и френски. Тези три езика са и най-често необходимите при външната комуникация и обработването на преписките.

Възможностите за избор на втория език, които се посочват за целите на всеки конкурс, са определени съобразно интереса на службата, който изисква новопостъпилите служители да бъдат незабавно оперативни и в състояние да общуват ефикасно във всекидневната си работа. В противен случай има опасност ефективното функциониране на институциите да бъде сериозно нарушено“.

26. Освен това в раздела от спорното обявление на EPSO, озаглавен „Отговарям ли на условията за кандидатстване?“., се посочва, че „избраният […] втори език трябва да бъде английски, немски или френски. Това са основните работни езици на Комисията и в интерес на службата новопостъпилите служители трябва да бъдат незабавно оперативни и в състояние да общуват ефикасно във всекидневната си работа на поне един от тях“. В първата алинея от приложение II („Обосновка относно езиковия режим на настоящите процедури на подбор“) към спорното обявление на EPSO се посочва, че „[и]зискванията, посочени в раздела „Отговарям ли на условията за кандидатстване?“. от настоящото обявление за конкурси, са в съответствие с основните изисквания на институциите на ЕС за специализирани умения, опит и знания и са съобразени с необходимостта новопостъпилите служители да могат да работят ефективно, по-специално с други членове на персонала“. В третата алинея от това приложение се посочва, че „[с]лед като администраторите бъдат наети на работа, от съществено значение е те да бъдат оперативни веднага и да могат да общуват със своите колеги и ръководители“. В следващия раздел, озаглавен „Обосновка относно избора на езици за всяка процедура за подбор“, във втората алинея се изтъква, че „[н]овопостъпилите служители трябва да бъдат незабавно оперативни и да са в състояние да изпълняват задълженията, за които са наети. Поради

[10] Вж. също точка 96 от обжалваното съдебно решение и цитираната съдебна практика.

[11] Решение от 26 март 2019 г. (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[12] Решение от 27 ноември 2012 г. (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[13] ОВ C 70 A, 2015 г., стр. 1.

това EPSO трябва да гарантира, че издържалите конкурса кандидати владеят на подходящо ниво комбинация от езици, която ще им позволи да изпълняват ефективно служебните си задължения, и по-специално, че тези кандидати са в състояние да общуват ефикасно във всекидневната си работа със своите колеги и ръководители“.

27. Така описанието на „реалните нужди на службата“ в спорното обявление на EPSO включва необходимостта от назначаването на кандидати, които да са в състояние незабавно да работят ефективно. Следователно, когато в точка 157 от обжалваното съдебно решение се посочва, че няма как без допълнителни обяснения да се презумира, че новоназначено длъжностно лице, което не владее английски, немски или френски език, няма да бъде способно веднага да започне да извършва полезна работа в съответната институция, това препраща към „реалните нужди на службата“, описани в спорното обявление на EPSO.

28. Фактът, че според Общия съд изискването новоназначените служители да бъдат „незабавно оперативни“ представлява първостепенно съображение за ограничението на езиковия режим [14] и той често използва този израз в обжалваното съдебно решение [15], не означава, че и други описания, основани на текста на спорното обявление на EPSO, не са релевантни за преценката дали наличните доказателства показват, че ограничението на езиковия режим е обективно обосновано и пропорционално на реалните нужди на службата.

29. Всъщност е трудно да се разбере как Комисията може да поддържа, че инцидентно позоваване в обжалваното съдебно решение на текст от спорното обявление на EPSO, с който се обосновава ограничението на езиковия режим, би могло да обезсили посоченото съдебно решение. Нещо повече, трудно е да се открие разлика между новоназначено длъжностно лице, което е „незабавно оперативно“, и такова, което е „способно веднага да започне да извършва полезна работа“. Макар Комисията да се основава на това разграничение в подкрепа на твърдението, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тя не обяснява в изявленията си в какво се състои то. В съдебното заседание Комисията пояснява, че според нея способността за извършване на полезна работа се отнася до способността да се изпълняват второстепенни задачи, които не са свързани с реалните служебни задължения на кандидатите. Това тълкуване обаче противоречи както на обичайния смисъл на думите, така и на контекста, в който те са използвани в точка 157 от обжалваното съдебно решение.

30. Общият съд не може да бъде упрекнат и за това, че в точка 157 от обжалваното съдебно решение е цитирал по-ранно съдебно решение, в което е използвал същата формулировка и е достигнал до подобно заключение, при положение че Съдът е отхвърлил жалбата на Комисията срещу въпросното решение [16].

31. Другият основен довод на Комисията е, че Общият съд не е изяснил в достатъчна степен защо да няма как без допълнителни обяснения да се презумира, че новоназначено длъжностно лице, което не владее английски, немски или френски език, няма да бъде

[14] Точка 106 от обжалваното съдебно решение.

[15] Изразът „незабавно оперативни“ се среща най-малко 30 пъти в обжалваното съдебно решение, включително в точките, очертаващи рамката на анализа на доказателствата (т. 117 и 118), и в точките, в които са изложени междинните заключения относно оценката на доказателствата (т. 114, 169, 196 и 205).

[16] Решение от 15 септември 2016 г., Италия/Комисия (T-353/14 и T-17/15, EU:T:2016:495, т. 121 и 122). Жалбата на Комисията срещу това съдебно решение е отхвърлена с решение от 26 март 2019 г., Комисия/Италия (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

способно веднага да започне да извършва полезна работа в институция на ЕС. Според мен този довод представлява опит за обръщане на тежестта на доказване. Именно Комисията трябва да обясни защо основано на езика различно третиране като произтичащото от спорното ограничение на езиковия режим е обективно обосновано и пропорционално на реалните нужди на службата, независимо дали тези нужди се определят като необходимост новоназначените длъжностни лица да бъдат „незабавно оперативни“ или да бъдат „способни веднага да започнат да извършват полезна работа“ [17].

32. Ето защо предлагам Съдът да отхвърли първата част от първото основание за обжалване.

Б. По втората част

33. Комисията твърди, че наложената ѝ от Общия съд тежест както по отношение на правилността на мотивите за съдържащото се в спорното обявление на EPSO ограничение на езиковия режим, така и при оценката на доказателствата, които Комисията е посочила в подкрепа на изложените от EPSO мотиви, е прекомерна.

1. По правилността на мотивите за ограничението на езиковия режим в спорното обявление на EPSO

34. В съдебното заседание Комисията уточнява, че макар да повдига няколко въпроса във връзка с преценката на Общия съд относно правилността на мотивите за съдържащото се в спорното обявление на EPSO ограничение на езиковия режим [18], тя не оспорва тази преценка, тъй като обжалваното съдебно решение отменя спорното обявление на EPSO по други причини.

35. Комисията обаче изтъква, че съгласно обжалваното съдебно решение, след като обявлението за конкурс е акт с общо приложение, неговите мотиви могат да се ограничат до описание на цялостното положение, довело до неговото приемане, и на общите цели, които то се стреми да постигне. Общият съд стигнал до необоснованото заключение, че мотивите в спорното обявление на EPSO са „неясни и общи“ [19]. Обявлението отговаряло на изискването от съдебната практика правилата, ограничаващи избора на втори език, да предвиждат ясни, обективни и предвидими критерии, за да могат кандидатите да знаят достатъчно по-рано какви са езиковите изисквания и да могат да се подготвят за конкурсите при най-добри условия.

36. В точка 116 от обжалваното съдебно решение се заключава, че съображението относно необходимостта новоназначените лица да бъдат незабавно оперативни, предвид неговата неясна и обща формулировка и при липса в спорното обявление на конкретни данни, които могат да го подкрепят, не може да обоснове ограничението на езиковия режим. След това Общият съд проверява дали предоставените от Комисията сведения и доказателства относно необходимостта новоназначените лица да бъдат незабавно оперативни обосновават ограничението на езиковия режим. Той стига до заключението, че това не е

[17] Вж. в този смисъл решение от 26 март 2019 г., Комисия/Италия (C-621/16 P, EU:C:2019:251, т. 93 и цитираната съдебна практика).

[18] Точки 54—117 от обжалваното съдебно решение.

[19] Точка 116 от обжалваното съдебно решение.

така [20]. Следователно отмяната на спорното обявление на EPSO се основава и на двете части на анализа на Общия съд. Ето защо за изчерпателност ще разгледам критиките на Комисията по отношение на първата част от обжалваното съдебно решение.

37. Комисията поддържа, че спорното обявление на EPSO отговаря на изискването, съгласно което правилата, ограничаващи избора на втори език, трябва да предвиждат ясни, обективни и предвидими критерии, за да могат кандидатите да знаят достатъчно по-рано какви са езиковите изисквания и да могат да се подготвят за конкурсите при най-добри условия.

38. Критериите за яснота, обективност и предвидимост произтичат от точка 90 от решение Италия/Комисия [21]. В точки 87—94 от това решение се пояснява, че институциите, заинтересувани от конкурсите по това дело, не са определили във вътрешните си правилници — в съответствие с член 6 от Регламент № 1/58 — реда и условията за прилагане на езиковия режим.

39. Точка 95 от това съдебно решение гласи:

„В хода на съдебното заседание Комисията изтъква, че кандидатите са имали възможност да се подготвят след публикуването на обявлението за конкурс. Следва все пак да се отбележи, че срокът между публикуването на всяко от спорните обявления за конкурси и датата на писмените изпити не дава непременно възможност на кандидата да придобие достатъчни езикови познания, за да покаже професионалните си умения. Колкото до възможността да научи един от тези три езика в очакване на бъдещи конкурси, тя предполага наложените от EPSO езици да могат да се определят много по-рано. Липсата на [вътрешни] правила[, приети в съответствие с член 6 от Регламент № 1/58,] обаче по никакъв начин не гарантира постоянния избор на езиците на конкурса и не дава възможност за никаква предвидимост в това отношение [22]“.

40. Така критериите за яснота, обективност и предвидимост отразяват изискването, съгласно което, за да получат работа в дадена институция, на потенциалните кандидати трябва достатъчно време преди това да е известно изискването за владеене на определен език (или на няколко езика) на определено ниво, което подлежи на обективна преценка. В спорното обявление на EPSO се изисква владеенето на английски, немски или френски език на ниво B2. Може да се твърди, че това изискване е ясно и обективно. Същевременно броят часове, които обикновено се препоръчват за подготовка за изпит по език на ниво B2, изглежда, е между 500 и 650 [23]. Освен ако потенциалните кандидати са в състояние да постигнат това ниво на владеене на един от трите езика, посочени в спорното обявление на EPSO, между датата на публикуването му и датата на провеждане на изпитите на този език, спорното обявление на EPSO не може да спази критерия за предвидимост, описан в точка 95 от решение Италия/Комисия [24]. Освен това посоченото изискване се прибавя към условието ограничение на езиковия режим да е допустимо само ако е обективно

[20] Вж. по-специално точка 205 от обжалваното съдебно решение.

[21] Решение от 27 ноември 2012 г. (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[22] Вж. също заключението на генералния адвокат Bobek по дело Комисия/Италия (C-621/16 P, EU:C:2018:611, т. 175), и решение от 27 ноември 2012 г., Италия/Комисия (C-566/10 P, EU:C:2012:752, т. 67).

[23] Заключение на генералния адвокат Sharpston по дело Испания/Парламент (C-377/16, EU:C:2018:610, т. 46).

[24] Решение от 27 ноември 2012 г. (C-566/10 P, EU:C:2012:752). Вж. също решение от 15 септември 2016 г., Италия/Комисия (T-353/14 и T-17/15, EU:T:2016:495, т. 50 и 51), потвърдено след обжалване с решение от 26 март 2019 г., Комисия/Италия (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

обосновано и пропорционално на реалните нужди на службата [25]. Следователно е погрешно да се намеква, както сякаш прави Комисията, че след като тя е доказала, че правилата, ограничаващи избора на втори език, са ясни, обективни и предвидими, Общият съд не следва да преценява правилността на мотивите за ограничението на езиковия режим в спорното обявление на EPSO.

2. Оценка на доказателствата

41. Комисията изтъква редица отделни доводи, с които цели да докаже, че Общият съд е надхвърлил границите на контрола, установени в съдебната практика.

42. В самото начало припомням, че съгласно съдебната практика член 2 от Правилника за длъжностните лица предоставя на институциите на Съюза широко правомощие за преценка и широка автономия във връзка с разкриването на длъжност за длъжностно лице или друг служител, избора на длъжностното лице или другия служител с оглед на заемането на разкритата длъжност и естеството на работното правоотношение между тях и другия служител [26].

43. Когато дадено решение е предмет на жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС, Общият съд трябва да упражни пълен съдебен контрол както от правна, така и от фактическа страна в рамките на такова производство. По-специално, както се отбелязва в точка 24 от настоящото заключение, Съдът е постановил, че съдът на Съюза е оправомощен да проверява дали ограничаването на избора на втори език е обективно обосновано и пропорционално на реалните нужди на службата.

44. Както отбелязва генералният адвокат Bobek в заключението си по дело Комисия/Италия [27], представено във връзка с факти и доказателства, които са много сходни с разглежданите в рамките на настоящото производство по обжалване, повечето от причините във връзка с ограничението на езиковия режим, посочени в спорното обявление на EPSO, както и представените от Комисията доказателства в негова подкрепа, представляват фактически твърдения. Широката свобода на преценка, с която разполага авторът на решението в този случай, включва това дали и по какъв начин евентуално да се ограничи изборът на втория език в този конкурс и на мотивите в подкрепа на това ограничение. Щом като EPSO излага мотиви за избора си на втори езици с набор от фактически твърдения, както тези мотиви, така и доказателствата в тяхна подкрепа подлежат на пълен съдебен контрол от съдилищата на ЕС. Тази проверка включва въпроса дали са спазени правилата относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата, както и дали са приложени правилни правни критерии при преценката на фактите и доказателствата [28].

45. В светлината на тези съображения ще разгледам доводите, които Комисията изтъква в подкрепа на твърдението, че преценката от Общия съд на представените доказателства ѝ е наложила прекомерно голяма тежест.

[25] Решение от 26 март 2019 г., Комисия/Италия (C-621/16 P, EU:C:2019:251, т. 91).

[26] Вж. в този смисъл решения от 8 септември 2005 г., AB (C-288/04, EU:C:2005:526, т. 26 и 28), и от 26 март 2019 г., Комисия/Италия (C-621/16 P, EU:C:2019:251, т. 88 и цитираната съдебна практика).

[27] C-621/16 P, EU:C:2018:611, точки 105, 108 и 112.

[28] Решение от 2 март 2021 г., Комисия/Италия и др. (C-425/19 P, EU:C:2021:154, т. 52 и 53 и цитираната съдебна практика).

46. Най-напред, що се отнася до довода на Комисията, че „степента на точност на мотивите на едно решение трябва да е съразмерна с действителните възможности, техническите условия и сроковете, при които то трябва да бъде прието“, отбелязвам, че това твърдение произтича по-специално от съдебната практика в областта на контрола върху сливанията[29]. Вероятно е действителните възможности при изготвянето на решение относно очакваното въздействие на дадена концентрация върху конкуренцията в сроковете, наложени от Регламента на ЕС за сливанията[30], да имат отражение върху степента на точност на съдържащите се в това решение мотиви. Тези обстоятелства обаче не се отнасят до настоящия случай: тук не става въпрос за предварителна преценка, не е необходимо да се получава от трети страни и да се разчита на подробна пазарна информация, не се прави сложен икономически анализ и не съществуват законоустановени срокове. Освен това Комисията не е предоставила на Общия съд никаква информация относно действителните възможности във връзка с приемането на спорното обявление на EPSO, нито е обяснила ограниченията, пред които EPSO е била изправена от гледна точка на сроковете и техническите условия, като този пропуск поставя под въпрос самата допустимост на довода. С оглед на всички тези обстоятелства тази съдебна практика не може да бъде изтъквана в подкрепа на тезата, че Общият съд е нарушил ограниченията, наложени му от съдебната практика.

47. По-нататък Комисията критикува извода в точки 133, 158 и 180 от обжалваното съдебно решение, съгласно който от писмените доказателства не личи, че английският, немският и френският са езиците, които действително се използват от „всички служби на Комисията в ежедневната им работа“. Според Комисията единственият релевантен въпрос е дали службите, в които ще работят издържалите конкурса кандидати, използват тези езици.

48. Намирам този довод за неубедителен. В спорното обявление на EPSO се уточнява, че издържалите конкурса кандидати ще работят най-вече в Европейската служба за борба с измамите (OLAF); оставя се открита възможността някои да работят на друго място[31]. Тезата на Комисията е несъвместима и с друг изтъкнат от нея довод, а именно че ежедневната работа на институцията се състои от голям брой подготвителни актове, бележки, предварителни проекти и други документи, включително електронни съобщения, които представляват инструменти за анализ и комуникация, използвани в рамките на тази институция за приемането на мерки, отразяващи позицията на съответната служба. Ако издържалите конкурса кандидати могат да работят навсякъде в рамките на Комисията и да извършват обща подготвителна работа, тогава е от значение дали доказателствата сочат, че английският, немският и френският са езиците, действително използвани от „всички служби на Комисията в ежедневната им работа“. Освен това доказателствата, разгледани в точки 133 и 158 от обжалваното съдебно решение, се отнасят до вътрешната практика на Комисията относно езиците по принцип, а не до работата или процедурите на отделните служби, в които ще работят издържалите конкурса кандидати. Въз основа на

[29] Решение от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 167 и цитираната съдебна практика).

[30] Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

[31] В първата алинея от спорното обявление на EPSO се уточнява, че конкурсът се организира с цел да бъде съставен списък за бъдещи назначения, от който Европейската комисия (най-вече Европейската служба за борба с измамите — OLAF) ще наема на работа нови членове на публичната служба като „администратори“ (функционална група AD). В точка 120 от обжалваното съдебно решение се посочва, че двама от общо 40 издържали конкурса EPSO/AD/323/16 кандидати са били назначени от други работодатели, а именно от Европейския надзорен орган по защита на данните и Европейската сметна палата. От общо 50 издържали конкурса EPSO/AD/324/16 кандидати нито един не е назначен от друга европейска институция.

представените пред него доказателства Общият съд е можел да прецени единствено дали английският, немският и френският език са езиците, които по принцип се използват в Комисията.

49. Комисията критикува и извода в точка 180 от обжалваното съдебно решение, че доказателствата, отнасящи се конкретно до езиковите познания на персонала, работещ в OLAF, не доказват, че ограничението на езиковия режим е пропорционално на необходимостта новоназначените служители да бъдат незабавно оперативни, тъй като тези данни не позволяват да се установи кои са езиците, използвани от различните служби, и кои са езиците, които са абсолютно необходими за изпълнението на функциите на разследващи служители или на техни ръководители на екипи[32]. Комисията посочва тази точка като пример за прекомерно голямата тежест, която Общият съд ѝ е наложил.

50. В точки 182—184 от обжалваното съдебно решение тези доказателства се анализират въз основа на допускането, че езиковите познания на персонала на OLAF показват, че за да бъде незабавно оперативно, новоназначеното лице трябва да владее тези езици. Дори при това допускане в тях се заключава, че ограничението на езиковия режим е необосновано. В този смисъл изглежда, че Общият съд е разгледал всички възможни аспекти на представените от Комисията доказателства, за да провери дали те могат да обосноват ограничението на езиковия режим. Ето защо не виждам как може да се каже, че подходът на Общия съд спрямо доказателствата налага на Комисията прекомерно голяма тежест.

51. По-нататък, Комисията изтъква довода, по-специално що се отнася до документа, посочен в обжалваното съдебно решение като Съобщение SEC(2006) 1489 окончателен на Комисията от 20 декември 2006 г. относно „писмения превод в Комисията“, че в точка 164 от обжалваното съдебно решение е направена неправилна преценка по въпроса дали този документ доказва, че трите посочени в него процедурни езика са използвани изключително в процедурите, за които той се отнася[33]. Преценката на доказателствата във връзка с този въпрос била неправилна, тъй като Комисията била длъжна само да представи доказателства за това, че английският, немският и френският език се използват основно при вътрешната и външната комуникация и обработването на преписките, каквато е формулировката, съдържаща се в спорното обявление на EPSO[34].

52. В точки 160—162 от обжалваното съдебно решение се прави преценка на Съобщение SEC(2006) 1489 окончателен от 20 декември 2006 г. относно „писмения превод в Комисията“. В точка 163 се заключава, че това съобщение не е релевантно за разрешаването на спора. Съдебното решение не се позовава повече на този документ. В точки 164—168 от обжалваното съдебно решение се анализира документ, озаглавен „Езикови изисквания според процедурата по приемане“. В съдебното заседание на Комисията е предоставена възможност да уточни връзката между Съобщение SEC(2006) 1489 окончателен от 20 декември 2006 г. относно „писмения превод в Комисията“ и анализа на документите, съдържащ се в точки 164—168 от обжалваното съдебно решение. Тя отговаря, като изтъква, че изразът „във всички случаи“ в началото на точка 164 показвал, че Общият съд е взел предвид този документ в анализа си в точки 164—168 от обжалваното съдебно решение. Обективният прочит на релевантните откъси от обжалваното съдебно решение показва, че твърденията на Комисията по този въпрос не могат да бъдат защитени.

[32] Точки 175—180 от обжалваното съдебно решение.

[33] Точка 164 от обжалваното съдебно решение.

[34] Вж. точка 3, трета алинея от обжалваното съдебно решение, в която се цитира текстът на спорното обявление на EPSO.

53. В допълнение, Комисията критикува точки 181—183 от обжалваното съдебно решение, в които се посочва предимството, което могат да имат кандидатите, владеещи определени езици, пред други, които не владеят такива езици.

54. В точки 171—180 от обжалваното съдебно решение се оценяват данните относно езиковите умения на персонала в OLAF. В точки 181—187 от това решение се извеждат някои заключения от оценката на тези доказателства. В точка 181, първо изречение правилно се изтъква, че ограничение на езиковия режим може да се допусне само ако е обективно обосновано и пропорционално на реалните нужди на службата. След това в точка 183 се посочва, че въз основа на представените доказателства единствено владеенето на английски език може да се разглежда като предимство на издържалите конкурса кандидати и че от доказателствата не става ясно защо кандидат, който владее задълбочено италиански и задоволително немски език [35], може да бъде незабавно оперативен, а кандидат, който владее задълбочено италиански и задоволително нидерландски или испански език, не може [36].

55. Така в точки 181—183 от обжалваното съдебно решение се сравняват категории кандидати с различни езикови умения в опит да се оцени до каква степен кандидатите от тези различни категории могат да бъдат незабавно оперативни. Не виждам как посочването, че владеенето на някои езици предоставя предимство, може да се тълкува като налагане на прекомерно голяма тежест на Комисията.

56. Комисията е засегната и от точка 181 от обжалваното съдебно решение, в която се посочва, че „няма никаква основателна причина да не се приемат също всички други официални езици“.

57. В пълното изречение, от което е взет този цитат, се обяснява, че въз основа на представените пред Общия съд доказателства, а именно данните, отнасящи се до езиковите умения на персонала в OLAF, единствено владеенето на английски език дава ясно предимство, що се отнася до способността на издържалите конкурса кандидати да бъдат незабавно оперативни. В спорното обявление на EPSO е предвидено, че от трите езика за изпълнение на посочените задължения е необходимо само добро владеене на английски език. В обявлението се посочва, че кандидатите трябва да се явят на допълнителен тест за разбиране на английски език, водещ до елиминиране на кандидатите, които не са постигнали адекватни резултати. Общият съд припомня това допълнително оценяване в точка 110 от обжалваното съдебно решение. В точка 111 той приема, че изискването за тест по английски език показва, че спрямо английския език няма основателна причина за разширяване на обхвата на разрешените езици с немски и френски език. Резултатът от специалното изискване за определен стандарт на английски език е, че кандидат, говорещ френски и немски език, може да не бъде незабавно оперативен, независимо че това е възможна комбинация съгласно спорното обявление на EPSO.

[35] Разбирам, че това се отнася до познания по езика на ниво B2.

[36] Данните в точки 175—178 от обжалваното съдебно решение, отнасящи се до езици 1 и 2, показват, че приблизително 72 % от служителите в OLAF владеят английски, 42 % — френски, 15 % — немски, 11 % — италиански, 10 % — нидерландски, 8 % — испански и 7 % — полски. Ако е включен език 3, процентите са: 91 % английски език, 74 % френски, 24 % немски, 18 % испански, 15 % нидерландски, 14 % италиански и 7 % полски. Налага се изводът, че комуникацията на език, различен от английския, води до изключване на значителна част от служителите от съответните работни процеси. Между около 25 % и 60 % от служителите може да не разбират комуникацията, ако се използва френски език. Ако се използва немски език, 76 % може да не разбират комуникацията.

58. С други думи, изискването за владеене на английски като втори език може да бъде обосновано, но изискването за владеене на английски, немски или френски език не е обосновано. След това Общият съд посочва в края на точка 181, че следователно не съществува никаква основателна причина да не бъде допуснато владеенето на английски или на един или повече от официалните езици вместо или в допълнение към френски и/или немски език. Не бих могъл да оспоря това заключение. Нищо не сочи, че Общият съд е изключил възможността Комисията да представи други доказателства, които биха могли да подкрепят друго заключение. Отново не виждам как с достигането до заключение въз основа на представените пред него доказателства Общият съд е наложил прекомерно голяма тежест на Комисията.

59. Комисията твърди, че Общият съд неправилно е изключил доказателства, свързани с използването на английски, немски и френски език в Европейския съюз, поради това че те може да не отразяват правилно езиковите познания на потенциалните кандидати [37]. Тя се позовава на точка 124 от решение от 26 март 2019 г., Комисия/Италия [38], за да изтъкне, че въз основа на статистическите данни Общият съд е трябвало да презумира, че ограничението на езиковия режим е пропорционално, още повече че тези данни не са се променили през годините.

60. В точка 124 от решение от 26 март 2019 г., Комисия/Италия [39], се посочва:

„Действително в тази насока не е изключена възможността интересът на службата да обосновава свеждането на избора на език 2 от конкурса до ограничен брой официални езици, които са най-разпространени в Съюза (вж. по аналогия решение от 9 септември 2003 г., Kik/СХВП, C-361/01 P, EU:C:2003:434, т. 94), и то дори в рамките на конкурси с общ характер, като посочения с „Обявление за конкурс на общо основание — EPSO/AD/276/14 — Администратори (AD 5)“, но с оглед на изискванията, припомнени в точки 92 и 93 от настоящото решение, подобно ограничаване задължително трябва да се основава на обективни данни, които могат да бъдат проверени както от кандидатите в конкурса, така и от юрисдикциите на Съюза, и са годни да обосноват изискваните езикови познания, които трябва да са пропорционални на реалните нужди на службата“.

61. Според мен тази съдебна практика не изисква от Общия съд да презумира, че дадено ограничение на езиковия режим е обосновано, стига то да обхваща най-разпространените езици в Съюза. Тълкувам я по-скоро в смисъл, че Комисията може да се позове на доказателства относно най-разпространените езици в Съюза, за да обоснове ограничение на езиковия режим. Подобно ограничение обаче трябва да се основава на обективни данни, които могат да бъдат проверени от кандидатите и от юрисдикциите на ЕС, така че да се обоснове изискваното равнище на езикови познания, които трябва да са пропорционални на реалните нужди на службата.

62. Следователно Общият съд е подходил правилно, като първо е оценил представените от Комисията доказателства относно разпространението на немския, английския и френския език като говорени и изучавани чужди езици в Европа [40]. В точки 197—203 от обжалваното съдебно решение се посочва, че както е видно от доказателствата, английският категорично е най-изучаваният чужд език на всички нива на обучение, следван от

[37] Точка 201 от обжалваното съдебно решение.

[38] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

[39] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

[40] Точки 197—203 от обжалваното съдебно решение.

френския, немския, руския и в по-малка степен от испанския, а за най-познаван [в Европа] чужд език категорично се счита английският, следван от немския, руския, френския и испанския. От допълнителни доказателства става ясно, че немският е най-говореният език в Европа, а английският, френският и немският са трите най-изучавани чужди езика в Европа като втори език (съответно 38 %, 12 % и 11 %).

63. По-нататък, Общият съд отбелязва, че релевантните статистически данни се отнасят до всички граждани на Съюза, включително ненавършили пълнолетие лица, поради което могат да не отразяват правилно езиковите познания на потенциалните кандидати. Той заключава, че тези статистически данни показват единствено че броят на потенциалните кандидати, засегнати от разглежданото в настоящия случай ограничение на езиковия режим, е по-малък, отколкото би бил, ако това ограничение се основаваше на езици, различни от английски, немски или френски, но само по себе си това не позволява да се заключи, че ограничението на езиковия режим не е дискриминационно.

64. Подходът на Общия съд не може да бъде критикуван в това отношение. Противно на поддържаното от Комисията той не е отхвърлил статистическите данни, поради това че те обхващат ненавършили пълнолетие граждани на Съюза. Всъщност Общият съд е стигнал до заключението, че видно от доказателствата, ограничение на езиковия режим, основано на английски, немски и френски език, може да има отрицателно въздействие върху по-малък брой потенциални кандидати, отколкото ограничение, основано на друга комбинация от езици. Нищо не показва, че това заключение, което впрочем Комисията не оспорва, щеше да бъде различно, ако от статистическите данни бяха изключени гражданите на Съюза, които все още не са навършили пълнолетие.

65. Накрая, Комисията изтъква, че в точка 159 от обжалваното съдебно решение неправилно е преценено Съобщение SEC(2000) 2071/6 от 29 ноември 2000 г. относно опростяването на процеса по вземане на решения от Комисията, посочен в точки 158 и 159 от обжалваното съдебно решение. Комисията твърди, че Общият съд не е приел ясното му значение, а го е заменил със субективното си виждане за начина, по който е организирана работата между длъжностните лица.

66. С този довод Комисията като че ли иска от Съда не толкова да санкционира изопачаване на доказателства от страна на Общия съд, колкото да го прикани да замени преценката на Общия съд по фактите и доказателствата със своя собствена преценка. Това е недопустимо в рамките на производство по обжалване [41].

67. Поради тези причини доводите на Комисията не могат да защитят тезата, че обжалваното съдебно решение надхвърля границите, наложени от съдебната практика. Ето защо предлагам на Съда да отхвърли втората част от първото основание за обжалване.

B. По третата част

68. Комисията изтъква на първо място, че точки 152—155 от обжалваното съдебно решение ограничават обхвата на доказателствата, тъй като те не потвърждават съществуването на правнообвързващ акт, определящ работните езици на институцията. Според Комисията

[41] Вж. например решения от 21 септември 2006 г., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия (C-105/04 P, EU:C:2006:592, т. 69 и 70 и цитираната съдебна практика), и от 21 септември 2006 г., Technische Unie/Комисия (C-113/04 P, EU:C:2006:593, т. 82 и 83 и цитираната съдебна практика).

нито от съдебната практика, нито от член 1г, параграф 6 от Правилника за длъжностните лица може да се направи извод, че изборът на втори език може да се ограничава законосъобразно само с правнообвързващи актове. Освен това в точка 11 от обжалваното съдебно решение правилно се отбелязвало, че в спорното обявление на EPSO се посочват „вътрешни правила“, тоест правила, които са обвързващи само в рамките на институциите. Това описание на тези правила се подкрепяло от представените от Комисията доказателства.

69. В точка 11 от обжалваното съдебно решение се отбелязва, че както е посочено в точка 2 от приложение II към спорното обявление на EPSO, за всяка процедура за подбор управителният съвет на EPSO трябва да определи за всеки отделен случай езиците, които да бъдат използвани за отделните конкурси на общо основание, като вземе предвид „всякакви специфични вътрешни правила относно използването на езици в съответната(ите) институция(и) или органи“.

70. В точки 152 и 153 от обжалваното съдебно решение се отбелязва, че представените като доказателства документи, описани в точки 123—125 и 127 от това решение, не могат да се разглеждат като вътрешни правила на Комисията по смисъла на член 6 от Регламент № 1/58. Комисията признава, че тези доказателства само свидетелстват за отдавна установена административна практика, съгласно която документите, които трябва да се представят за одобрение пред колегиума на членовете на Комисията, трябва да бъдат подсигурени на английски, немски и френски език. В точка 154 от обжалваното съдебно решение се приема, че не съществува никакво доказателство, че „Наръчник за оперативните процедури“ е бил официално одобрен от председателя на Комисията или от колегиума на членовете ѝ. Както се посочва в точка 155 от това решение, в рамките на настоящото дело Комисията потвърждава, че вътрешно решение за определяне на работните езици, използвани от нея, не съществува.

71. В точки 157—159 от обжалваното съдебно решение се преценява дали представените като доказателства документи разкриват връзка между процедурите по вземане на решения на Комисията, включително тези в колегиума на нейните членове, и задачите, които издържалите конкурса кандидати трябва да изпълняват. В точки 160—169 от това решение допълнително се оценяват тези доказателства в светлината на други документи, представени от Комисията.

72. Противно на твърденията на Комисията, обжалваното съдебно решение не отхвърля доказателства, нито „ограничава обхвата им“, поради това че представените от нея доказателства не разкриват наличието на „правнообвързващ акт“. Вместо това Общият съд правилно преценява дали Комисията е приела вътрешни правила в съответствие с член 6 от Регламент № 1/58, в които да се уточнява, че в определени случаи следва да се използват един или повече от официалните и работните езици, изброени в член 1 от този регламент. Както е видно от точка 155 от обжалваното съдебно решение, Комисията не е оспорила, че такива правила не са били приети.

73. След като достига до това неоспорено междинно заключение, Общият съд продължава по-нататък със своята подробна оценка на доказателствата, представени от Комисията във връзка с нейните вътрешни процедури.

74. Ето защо предлагам на Съда да отхвърли третата част от първото основание, доколкото тя, изглежда, се основава на неправилен и избирателен прочит на обжалваното съдебно решение.

V. Заключение

75. По изложените съображения предлагам на Съда да отхвърли първото основание за обжалване.